

سازمان اسناد و کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران

فانمهور اسناد ملی ۱۶۵-۱۷۳۱۵

سولاردنی

سروده‌های ماریندرانی

جلیل قیصری

سولاردنی

(سروده‌های مازندرانی)

جلیل قیصری

سازمان اسناد و کتابخانه ملی

ن والقلم

تنتز زهره

- قیسری، جلیل
- سولاردنی: سروده‌های مازندرانی
- با مقدمه د کتر سعید حمیدیان
- به کوشش حسین صمدی
- حر و فچینی: تایپ پیک ۶۶۳۵۱۸
- چاپ و صحافی: احمدی
- تیراژ ۲۰۰۰ جلد
- تاریخ انتشار ۱۳۷۱
- قائمشهر: صندوق پستی ۱۶۵-۴۷۶۱۵

مقدمه

نخستین باری که اتفاق ملاقات با آقای جلیل قیصری، سراینده اشعار این دفتر، دست داد در مجلسی بود که به یاد شادروان سهراب سپهری در دانشگاه تهران برپا شده بود و این بنده هم یکی از دو سخنران آن بودم. مجلس که تمام شد، ایشان چند بیتی از اشعار محلی طبری خود را برایم خواندند و از بیان گرم و صمیمیت، سیال آنها لذت بردم. پس از آن نیز با شنیدن اشعاری دیگر آرزو کردم که روزی صورت طبع شده آنها را ببینم، و اکنون بسی مایه شادی است که می بینم مجموعه اشعار ایشان در حال طبع است، و امیدوارم خوانندگان نیز با من در این لذت سهیم گردند.

عنوان این دفتر، سولاردنی، برگرفته از نام جنگلی است در مازندران که بومیان بر این باورند که شبها نوری مرموز در آن می درخشد و راهنمای شبانان و چارواداران می شود، و وقتی بدان می رسند ناپدید می گردد و سر از جایی دیگر به درمی آورد، و بدین سان به کمک کسانی دیگر که نیاز به هدایت آن دارند می رود.

اشعار این مجموعه ملهم از طبیعت زیبا و پویای مازندران، بویژه زاد بوم سراینده یعنی کجور است و به گمان اینجانب هیچ نامی به خوبی «سولاردنی»

ماهیت چنین اشعاری را نمی‌رساند. یکی از اصول پذیرفته‌شده شعر امروز این است که بازتابی صمیمانه از محیطی باشد که شعر از آن می‌زاید، و این ویژگی در سروده‌های آقای قیصری سخت محسوس است. شعرها از زندگی، پیوندها، فقر، مهاجرت و بی‌سامانی روستائیان آن سامان حکایتها دارد، و مایه اصلی آنها رنجی است که سراینده با پوست و تا مغز استخوان خود آن را حس کرده است. البته دید شاعر به روستا و منطقه بومی خویش محدود نمی‌شود، بلکه او می‌کوشد تا از روستا روزنه نگرشی بر جهان هستی بگشاید. از این رو او در پی آن است که همچون نیما یوشیج، کاروانسالار شعر نو، عناصر طبیعت زنده و زایای پیرامون خود را به عنوان نمادهایی برای بیان اندیشه‌ها و دریافتهای خویش به کار گیرد.

همچنین وزن اشعار از اوزان ترانه‌ای و ایقاعی است که خود تجربه‌ای بایسته در این گونه اوزان طرب‌انگیز محلی است. این نگارنده به سهم خود امیدوار است شاعران خوش‌ذوق طبری یا به هر حال آشنایان به اوزان شعر محلی آن دیار همتی بلند رفیق راه کنند و تحقیق و تجزیه و تحلیل کاملی در باب اوزان ویژه شعر بومی مناطق مختلف مازندران به عمل آورند، باشد که این اوزان یا دست کم برخی از آنها فتح بابی برای تجربه‌های وزنی در شعر جدید ما باشد. توفیق فزاینده سراینده را آرزو مندیم.

دکتر سعید حمیدیان

تهران - دی‌ماه ۱۳۷۰ خورشیدی

www.tabarestan.info

دین پٹی

تبرستان

www.tabarestan.info
تبرستان

تَلارِ سرِ بَورینِه نَخونِه

نِی اینه بالایِ چینِه نَخونِه

سِحَرِ سرزَنِه با کَلاجِ خونِش

چی بَوِه کَوکِ پارینِه نَخونِه

Talā-re sar baverine naxonne

Nieine bālā-ye činē naxonne

Sehar sarzanne bā kalāje xoneš

Či bave koke pārīne naxonne

خروس صبحگاهان را سر بریدند و نمی خواند

بر فراز چینه سپیده دمان نمی خواند

سحر با قارقار کلاغان پدیدار می شود

چه شد که کبک پارینه کوهساران نمی خواند

چَرَم، لینگ و دَسَمالِ سَرِ دَوْنِم

بِزِمِی رَسَنَه کَمَرِ دَوْنِم

کِپَرِ کِپَرِ با خُونِ اُو هَادِیْم

خُوشَه خُوشَه رِ با دَلِ کَرَدَوْنِم

Āarm-ē ling o dasmāl-ē sar davennēm

Bezemi rasenne kamar davennēm

Keper keper re bā xun o hāde'm

Xuša xuša re bā del kar davennēm

بند چارق را به پا و دستمال را به پیشانی مان گره می‌زنیم

ریسمانی از موی بز وحشی به کمر می‌بندیم

بوته‌های نورس را با خونمان آبیاری می‌کنیم

و خوشه‌های بارور را با دل‌مان دسته دسته می‌کنیم

غرور بکوشتمه و بیمومه
آسری رهاوشتمه و بیمومه
نئونہ بی تو بیمن چنه سخت
دل ته ور بیستمه و بیمومه

Qerur-e bakušteme o bimume
Asri re hāvešteme o bimume
Na'unè bi tu biman ċanne saxte
Del-e te var beišteme o bimume

غرورمان را کشتیم و از کنارت سفر کردیم
از رود اشکمان گذشتیم و از کنارت سفر کردیم
نمی دانی دوری از تو چه جانکاه است
دلمان را در کنارت نهادیم و سفر کردیم

دلادل کیمه دل مه ور بَمونَه
ققس انگته کوک پر بَمونَه
سوانی بیه با تلای خونش
بی سحر شور سحر بَمونَه

Delā-del kemme del me var bamunne

Qafas angete kok-e par bamunne

Savā'i biye bā talā-ye xoneš

Bi sehar-e šo re sehar bamunne

دلا دل می کنم تا دل در کنارم بماند
برای کبک مانده در قفس بال و پری بماند
بامدادان در رسد به چاووشی گرم خروس
برای شب بی سحر، سحری پدیدار گردد

پی نمازِ سر و غمِ درِ بزونه
مه دل «فیروز کلا» رِ سرِ بزونه
شه د کاشته غمِ خرمن ها کرده
دواره شه کپا رِ کرِ بزونه

Peinenāz-e sar o qam dar bazu'e
Me del Firezkalā re sar bazu'e
Še dakāšte qame xarman hākerde
Devāre še kepā re kar bazu'e

گاه غروب که غمِ دقِ الباب می کند
دلِم به بالِ خیالِ تا زاد گاهم «فیروز کلا» پر می کشد
دوباره غمهای کاشته خود را درو می کند
و همچون کُپایی سر به آسمان کشیده برهم می انبارد.

آزال و ورزا ر سریشته بورده
گسن و وركا ر سریشته بورده
نیشر سه گری خرمن نکرده
فیه و لیفا ر سریشته بورده

Azāl o varzā re sarēšte burde
Gesān o varkā re sarēšte burde
Našeress-e kar-e xarman nakerde
Fiya o lifā re sarēšte burde

خیش چوبی و گاونر را رها کرد و رفت
گوسفندان و بره‌ها را رها کرد و رفت
از خوشه‌های خرمن نشده حاصلی نگرفت
پارو و لیفای چوبی را رها کرد و رفت

www.tabarestan.info

سرِ کوهِ بلین

www.tabarestan.info
تبرستان

سر کوه بلن شو سر بزونه
روشنی شوئه پیش پرپر بزونه
سر نفته وچه ر خو نوره
غم بيمو هر خنه ر در بزونه

Sar-e kuh-e belan šo sar bazu'e
Rušeni šo'e peš par-par bazu'e
Sernafete vača re xo naverde
Qam bimu har xene re dar bazu'e

بر گردنه کوه بلند، شب از راه رسید
روشنایی به زیر پایش پرپرزان در خورش تپید
کودکان گرسنه را خواب به چشم راه نیافت
غم آمد و تمام کومه‌های سکوت را صدا داد

سَرِ کوهِ بَلَن سَرِدِ پَلِی مال
بی صدا دَرَه و بی عبورِ یال
مه دل «کنگلو» نه پر گَشنه اَمّا
چتی پرها بیرم با بسوته بال

Sar-e kuh-e belan sard-e palimāl
Bisedā dara o bi ebur-e yāl
Me del kangelo'e par kašne ammā
Āeti par hāelrem bā basute bāl

سر کوه بلند سرایی است سرد و خاموش
دره‌هایی بی صدا و گردنه‌هایی بی عبور
دل‌م برای کوه «کنگلو»^۲ پر می‌کشد اما
چگونه پرگشایم با بالهای سوخته

سر کوه بلن چشمه بخوشته
شکارچی وره آهور بکوشته
ورزیگر تلی رخرمن ها کرده
چپون گله گله غم بنوشته

Sar-e kuh-e belan çešma baxušte
Šekārçi varre āhu re bakušte
Varzigar tali re xarman hākerde
Āepun galla-galla qam-e ba'ušte

بر فراز کوه تمام چشمه‌ها خوشیدند
و آهو بچگان به زخم تیر صیادان در خون تپیدند
دهقانان خار و خاشاک را خرمن کردند
و چوپانان غم و درد را گله گله دوشیدند

سَرِ کوهِ بَلَنِّ وِ بَیقراری
روزِ خَسِگی وِ شوئِه وِیشاری
بِی سحرِ شورِ قَطارِ بِه قَطارِ
غَم کَنه مِه دِل لَ چارِ بیداری

Sar-e kuh-e belann o biqarāri
Ruz-e xassegi o ūo-e viŕari
Bi sehar-e ūo re qatār be qatār
Qam kenne me del-e-la cārbidāri

بر فراز کوه بلند دلم قرار ندارد
امان از خستگی روز و بیداری شب
شبهای بی سحر را همچو قاطران قطار شده؟
غم در دل من چاروداری می کند

www.tabarestan.info

تبرستان
نیما

www.tabarestan.info

تبرستان

کوهِ کوک ویی، خَشِ بخونِسه نیما
سَوایی رِ پِش پِش بخونِسه نیما
«کپاچین» سر هر شو و هر سَوایی
دِنیا رِ چی ناخَشِ بخونِسه نیما

Kuh-e kok vël xeš baxonessê nimā
Savā'i re peš-peš baxonessê nimā
Kapāčīn-e sar har šo o har savā'i
Denyā re čī nāxeš baxonessê nimā

کبک کوهساران بودی و خوش سرودی نیما
طلایه دار صبحگاهان شدی نیما
بر گردنه کوه «کپاچین»^۳ هر شب و روز
دنیا را چه بیمار خواندی نیما

روجا سوئِه سه کو کو بویی نیما
شَمَالَه دیر سو بویی نیما
«واژنا» ی گردن شور ویشار ها کرده
مازنی آبرو بویی نیما

Rojā su'e se kuku bavve'i nimā
Šammāle-ye dēr su bavve'i nimā
Vāznā-ye gerdan šo re višār hākerdē
Māzenni-ye āberu bavve'i nimā

به انتظار ستاره صبح، شباویزوار سرودی نیما
مشعل همیشه روشن شبهای چوپانان شدی نیما
بر چکاد کوه «واژنا» شب را بیدار کردی نیما
آبروی مردم مازندران شدی نیما

وَرَدَه نَخونُو تیکا نَخونِه، نیما

«ماخِ اولاً» کنار ریرا نَخونِه، نیما

کَلسی کنار کیجا به انتظاری

نپار خالی و ریکا نَخونِه، نیما

Varde naxonno tikā naxonne nimā

Māxulā kenār rirā naxonne nimā

Kalesi kenār kijā be entezāri

Nepār xāli o rikā naxonne nimā

بلدِ رچین نمی خواند و توکا نمی خواند، نیما

زن روستایی در کنار رود «ماخِ اولاً^۵» نمی خواند، نیما

کنار شعله‌های رقصان اجاق، دختر در انتظار

و در کومه چوبی مزرعه پسر جوان نمی خواند، نیما

چپون تیره از دل نی خونّه نیما
ورزیگر تیره مرز پی خونّه نیما
کویی ر دم به دم بنالسه ته دل
شهری ته دل درد کی خونّه نیما

Āepun terē az del-e nei xonne nimā
Varzigar tere marz-e pei xonne nimā
Ku'i re dam-be-dam benālesse te del
Šahri te del-e dard-e kei xonne nimā

چوپان ترا از دل نی می نالد نیما
دهقان ترا در کنار مرزهای شالیزار می نالد نیما
دل تو دمدم مردم کوهستان را سرود
شهری هر گز نمی تواند وسعت درد ترا دریابد نیما

کیله نخونه آیشِ تَشنی نیما
کُبه خالی و وَچِه رِ وَشنی نیما
شه دل دَرِدِ نَوونه هر جا بوئن
وَشنی نِکشی چونه چی کَشنی نیما

Kila naxonne ā'iše tašni nimā
Kope xāli o vača re vašni nimā
Še del-e dard-e navune har jā bo'an
Vašni nakeši čunne či kašni nimā

جویاران تشنگی آیش را نمی سزاید نیما
ظرف چوبی برنج خالی و کود کان گرسنه اند نیما
غم و اندوه دل را نمی شود در هر جا گفت
درد گرسنگی نچشیده چه می داند آدم چه می کشد نیما

کوی شه گمر ول ها کرده، نیما
دشتی شه زنی رشل ها کرده، نیما
دس پینه و لینگ کنوی قیمت
شهری قوار مخمل ها کرده، نیما

Ku'i še kamar-e val hakerde nimā
Dašti še zenni re šel hakerde nimā
das-e pine o ling-e kanu-ye qeimat
Šahri qavā re maxmal hākerde nimā

کمر مرد کوهستان در زیر بار رنج خمید، نیما
مرد دشت و شالیزار زانوانش را سُست و فلج کرد، نیما
و به قیمت پینه‌دستان و زانوان زالو مکیده آنان
شهری جامه مخمل به تن پوشیده، نیما

تَرِنِگِ خُونِش تَلایِ خُونِش، نیما
«ماخِ اولاً» تَنگه ریکایِ خُونِش، نیما
بهارِ بيمو تَه دِلِ دَرْدِ خُونِه
«واژنا» یِ گَرْدَنِ وِرزایِ خُونِش، نیما

Tereng-e xoneš talā-ye xoneš nimā
Māxulā tanga rikā-ye xoneš nimā
Behār bimo te del-e dard-e xonne
Vāznā-ye gerdan varzā-ye xoneš nimā

تذرو جلگه‌ها می‌نالد و خروس صبحگاهان می‌نالد، نیما
جوان در راه تنگه‌ماخِ اولاً می‌نالد، نیما
بهار آمد و اندوه دل دردمند ترا
ورزای کوهستان بر گردنه‌واژنا می‌نالد، نیما

فلسطين سه جان داغداره نيما
«ماندلا» ي سه دل بيقراره نيما
باد هادانه دل دير نزيك نكته
هر كه غم دارنه منه براره نيما

Felestin-e se jân dâqdâr-e nimâ
Mândellâ-ye se del biqerâre nimâ
Bâd hādâ'e del dër-e nazzik nakenne
har ke qam dârne mene berâre nimâ

داغ فلسطين در جانم شعله می کشد نیما
برای «ماندلا» دل بیقراری دارم نیما
دل بر باد رفته و عاشق دور و نزدیک نمی شناسد
هر کس اندوهی در دل دارد برادر من است نیما

یابو بی سوارِ نِکته شیره، نیما
بی جفت پلنگِ لیره لیره، نیما
امروز آگه آهوی زخمِ نویم
فردایِ بیموئن خِیله دیره، نیما

Yābu bi sevār nakenne šira nimā
Bijeft-e palang-e lēra-lēra nimā
Amruz agē āhu-ye zaxm-e navennem
Fardā-ye bimo'an xeile dēra nimā

یابوی بدون سوار دیگر شیهه نمی کشد، نیما
نمره‌های درد درد پلنگ تنها به گوش می‌رسد، نیما
اگر امروز زخم آهوان زخمی را نیندیم
آمدن فردایمان بسیار دیر است، نیما

بهار بیمو پاپلی پر بزونه نیما
کوکنار و ونوشه سر بزونه نیما
علاج دل، پیرس افسانه بخون
مهمون ته خنه ر در بزونه نیما

Behār bimu pāpli par bazu'e nimā
Kuknār o vanuše sar bazu'e nimā
Elāj-e del-e pēres afsāna baxun
Mehmun te xena re dar bazu'e nimā

بهار آمد و پروانه‌ها به پرواز درآمدند نیما
کوکنار و بنفشه سر از خاک به درآوردند نیما
علاج دل مرا، برخیز افسانه‌ای بخوان
شاعر بی‌پناهی در خانه‌ات را می‌گوید نیما

دریوی له دَس و پا بزونه نیما

سنگ ساحل صدا بزونه نیما

بی غَمِنِ غَم تا به دل بخرینی

دلخشی رِ پِشتِ پا بزونه نیما

Deryo-ye la dass-o-pā bazu'ë nimā

Sang-e sāhel-e sedā bazu'ë nimā

Biqamene qame tā be del baxrini

Delxeši-re pešt-e pā bazu'ë nima

در ژرفنای دریا دست و پا زدی نیما

ساحل سنگی را آواز دادی نیما

تا غم همه بی غمان را به جان آویزی

پشت پا به همه دلخوشیهایت زدی نیما

کجوری شاعر مه ته تواریمه نیما
خنه به خنه شه دل کارمه نیما
دریوی خزر اسری شمه نیما
دماون کوه غم دارمه نیما

Kejuri šāerme te tavārme nimā
Xene be xene še dele kārme nimā
Deryo-ye xazar-e asri šamme nimā
Damāvanne kuhe qam-e dārme nimā

شاعر کوهستانم، کجوری و از تبار توام نیما
منزل به منزل بذر دل خود را می پاشم نیما
به وسعت دریای خزر اشک می ریزم نیما
چون به سنگینی کوه دماوند غم به دل دارم نیما

www.tabarestan.info

مشدی

نیرستان

www.tabarestan.info
تبرستان

تَلا وونگِ کَنه وُ ویشار وونه مشدی

کَهرِ یابورِ سوارِ وونه مشدی

دریویِ دردِ شه دلِ کَنه مشدی

کوهِ غمِ خریدارِ وونه مشدی

Talā vung kenn o višār vune mašdi

Kehar yābu re sevār vune mašdi

Deryu-ye darde še del kenne mašdi

Kuhe qam-e xaridār vune mašdi

با نوای خروس صبحگاهان از خواب بر می خیزد مشدی

بر یابوی سرخ موی خویش می نشیند مشدی

درد تمام دریاها را به دلش می انبارد مشدی

غمی به گرانی همه کوهها را به جان می خرد مشدی

نَفَسِ نَبِ اَیْنَهٗ وَ کَارِ کِنَهٗ مَشْدِی
بَا خَتِ دَشْتِ وِیْشَارِ کِنَهٗ مَشْدِی
زَمِیْسَنِ تَا زَمِیْسَنِ دَمِ نَخَارِنَهٗ
بَسُوْتَهٗ بَاغِ بَهَارِ کِنَهٗ مَشْدِی

Nafas nieino kār kenne mašdi
Bāxet-e dašte višār kenne mašdi
Zemessen tā zemessen dam naxārne
Basute bāqe behār kenne mašdi

در تنگاتنگ نفس هنوز کار می کند مشدی
دشت خفته را به تلاشش بیدار می کند مشدی
سال تا سال را یک نفس آرام نمی گیرد
و باغ سوخته را همچو بهاران می آراید مشدی

خَمَن تَا خَمَنِ اُدَيْنِه مشدی
جنگ بزه دهاز سو دینه مشدی
نود بوردو هلا خسه نویه
تاریک کیمه ر سو دینه مشدی

Xeman tā xeman-e o deine mašdi

Jang baza dehāz-e su deine mašdi

Navad burdo halā xasse naveiye

Tārik-e kime re su deine mašdi

دشت تا دشت را آبیاری می کند مشدی
داس زنگ زده اش را تیز و براق می کند مشدی
به عمر نود ساله اش خستگی نمی شناسد
هنوز کومه تاریک را روشنایی می دهد مشدی

کِرْچِه مارِ اوهارِی کَنه مشدی
تیرِ ما چارِ بیداری کَنه مشدی
شروینه ما کوچه سر آفتابِ کل
بهارِ بیقراری کَنه مشدی

Kerçe märe o-hâri kenne maşdi
Tir-e mâ çârbedâri kenne maşdi
Şarvine mâ kuçe sar âftâbe-kel
behâre biqarâri kenne maşdi

پایز را به شخم زدن و آبیاری زمین می گذراند مشدی
زمستان را به چارواداری می گذراند مشدی
آخرین ماه زمستان در زاویه کوچه روبروی آفتاب
منتظر و بیقرار بهاران می نشیند مشدی

سحر بيمو هلا نيمونه مشدی
ناخت چش و مس خونيه مشدی
نوئن کوه گمر ول ها کرده
بوئن غرور آبرونه مشدی

Sehar bimu halā nimu'e mašdi
Nāxet-e çeš o masse xo'e mašdi
No'en kuhe kamare val hākerde
Bo'en qerure āberu'e mašdi

سحر گاهان در رسیده و هنوز نیامده مشدی
چشمان خسته و مست خواب دارد مشدی
نگوید چرا کمر به قدرت و استواری کوهش خمیده شد
بگوید آبروی همیشه غرور و سربلندی است مشدی

www.tabarestan.info
تبرستان

www.tabarestan.info

گالش

www.tabarestan.info
تبرستان

«کنگِ لو» یِ گردن سو دینه گالش

شه آمد چل چو دینه گالش

جوونِ خال ماری کته گالش

ناختِ جنگلِ خو دینه گالش

Kangelo-ye gerdan su deine gālēs

Še emmede čele-ču deine gālēs

Javun-e xāl-e māri kenne gālēs

Nāxet-e jangal-e xo deine gālēs

بر گردنه کوه «کنگِ لو» همچو چراغی می درخشد گالش

شاخ و برگ آرزوهایش را می گستراند گالش

پرستار همیشه نهالان جوان است و

جنگل خسته را به لالایی اش خواب می کند گالش

پی نمازِ سرّو خجیلِ گالش
خالیه گلس و آسری هاشی چش
بی تش کله پل و تَبْدَارِ وَجِه
نی ناله و ماه هارش هارش

Pei nemâz-e sar o xejel-e gâles
Xâliyye kaless o asri hâsi çeş
Bi-taş kale pal o tabdâr-e vaçe
Neye nâle o mâhe hâreş-hâreş

هنگام غروب است و گالش از کوله دستی خود خجیل
با ظرف چوبی خالی و چشمان اشکبار
کودک تَبْدَارِش در کنار اجاق خاموش خفته است
شب است و ناله نی و نگاه خیره مهتاب

گلی رِ همدمِ نیِ کَنه گالش
باختِ دشتِ شو پیِ کَنه گالش
ستاره شمارنه شو تا سوانی
کهو آسمونِ طیِ کَنه گالش

Gali re hamdam-e nei kenne gāleš
Bāxet-e dašt-e šopei kenne gāleš
Setāre šemārne šo tā savā'i
Kahu āsemun-e tei kenne gāleš

نی هفت بندش را به گلو می گیرد گالش
دشت خفته را تا صبحدهمان شب پای می کند گالش
ستاره های آسمان را تا سحر گاهان می شمرد
و آسمان آبی را به چشمان خسته خود می نوردد گالش

دنیایِ دَرِدِ شِهِ دِلِ کِنَهِ گَالِشِ
 بِشِکَسِ پَلِ مَنزِلِ کِنَهِ گَالِشِ
 گورِ نَنوشتِه و با خالیِ جَوَلَه
 وَشَنی وَچیلَه رِ خَلِ کِنَهِ گَالِشِ

Denyā-ye dard-e še del kenne gāleš
 Beškess-e pal-e menzel kenne gāleš
 Go re na'o šte o bā xāli jola
 Vašni vačila re xel kenne gāleš

درد تمام دنیا را به دل می‌انبارد گالش
 در گاوسرای شکسته‌اش مسکن گزیده گالش
 گاو گرسنه و بی‌شیر را ندوشیده و با ظرف مسی خالی
 بچه‌های گرسنه‌اش را به وعده سرگرم می‌کند گالش

خَشِکِ چَرَدِه رِ کِپَا کِنَه گَالِش
نَاخِشِ گُوگِ وِرزَا کِنَه گَالِش
وَشَنی خِسنَه وُسری رِ وِیل نِکِنَه
شِخْتِ شِه دِلِه پِیدَا کِنَه گَالِش

Xešk-e čarde re kepā kenne gālēš
Nāxeš-e gug-e varzā kenne gālēš
Vašni xesn o serei re veil nakenne
Šext-e še dele peidā kenne gālēš

برگهای خشکیده درختان را بر چله درختی می انبارد گالش
گوساله بیمارش را ورزای تنومندی می کند گالش
گرسنه می خوابد اما گاوسرایش را رها نمی کند
همچو آینه خود را در خود پیدا می کند گالش

www.tabarestan.info

تبرستان

www.tabarestan.info
تبیرستان
همدل

www.tabarestan.info
تبرستان

قفس دارنه کرِ کرَا نئیرنه، همدل
خوَر آز خَسه ریکا نئیرنه، همدل
دل بَپیس نی رِنا نئیرنه، همدل
نَمه چیر مه دل کا نئیرنه، همدل

Qafas dārne kerkerā naēirne hamdel

Xavar az xasse rikā naēirne hamdel

Del bapis-e nei re nā naēirne hamdel

Namme čair me del-e kā naēirne hamdel

دلش قفس امنی است و پرندۀ دام را صید نمی کند، همدل
دگر حالی از این دلخسته محبوب نمی پرسد، همدل
نی لبالب بغضم و به زخمۀ نایی نمی نوازد، همدل
نمی دانم چرا تار دلم را به نوازش زخمه هایش به بازی نمی گیرد، همدل

سَواییِ خویشِ سرِ نَئیرِنه همدل
بَرِسیِ خوشه رِ گَرِ نَئیرِنه همدل
هَینِ وَرِ هَینِ وَرَا دِ پَرِ نَئیرِنه همدل
چِی بَوَه مِه جَا خَوَرِ نَئیرِنه همدل

Savā'i xoneš-e sar naēirne hamdel
Baresi xuše re kar naēirne hamdel
Hain var hain varā de par naēirne hamdel
Āi bave me jā Xavar naēirne hamdel

سرود صبحگاهان را دگر نمی‌آغازد همدل
خوشه‌های رسیده‌آرزوهایم را دسته‌نمی‌کند همدل
به چینه‌زار رویاهایم دگر پرواز نمی‌کند همدل
چه شد که دگر از حال دلم نمی‌پرسد همدل

قدیم قرارِ پیشِ نئیرنه همدل
خسه دلِ سرِ چشِ نئیرنه همدل
گلی به گلی تا دلِ دردِ بوئم
نمه چی بویه خونشِ نئیرنه همدل

Qadim-e qarār-e peš naēirne hamdel
Xasse del-e sar-e češ naēirne hamdel
Gali be gali tā del-e dard-e bo'em
Namme čī bave xoneš naēirne hamdel

دل‌بستگیهای گذشته را دگر نمی‌آغازد همدل
گوشهٔ چشمی به دلِ خسته ما ندارد همدل
نوا به نوا تا از غمِ پنهانمان بگویم
چه شد که لب به ترانه‌ای نمی‌گشاید همدل

سَر نَفْتِ لَمپَا رِ سَو نَثِیرِنَه هَمْدَل

آئینَه رِ رَوِیرو نَثِیرِنَه هَمْدَل

غَرِیبِ دِیْمَا دِلِ سَبِکِ بَوئِین

کَوِی رِ خَوَرِ کَو نَثِیرِنَه هَمْدَل

Sarnaft-e lampā re su naēirne hamdel

Ā'ine re ru-be-ru naēirne hamdel

Qarib-e dimā del-e sabek bavēyan

Ku'i re xavar-e ku naēirne hamdel

چراغِ روشناییِ بخشم، مرا بر نمی‌افروزد همدل

آئینهٔ رازم به نگاهم چهره نمی‌گشاید همدل

در انزوای غربت تا باری از گرده دلم بردارد

این کوهی غریب را خبر از صداقت کوهیان نمی‌گیرد همدل

تِه یِکدَمِ غَمِ صَدِ سَالِ وِ مَاهِ هَمْدَلِ
عَزَا بَوِیَنکِ آتِه سِپَاهِ هَمْدَلِ
رَاهِ دِیْرِی رِ مَنَه بَهَانِه گِیِرِنِه
تِه دِلِ تَا تِه دِلِ تَا چِنِه رَاهِ هَمْدَلِ

Te yekdam-e qam sad sāl o māh-e hamdel
Azā bavē'ak atte sepāh-e hamdel
Rāh-e diri re mena bahāne girne
Te del tā te del tā čanne rāh-e hamdel

هر لحظه غم تو برایم به بلندی صد سال و ماه است همدل
دلم به عزای غم تو بنشیند که همچو سپاهی است
از چه رو دوری راه را برایم بهانه می آوری
بین دل تو با خویش مگر چقدر فاصله است همدل

فَقْرٍ خَنَةٍ غُرُورٍ مَوْنَةٍ هَمْدَلٍ
اِسْپِیدارِ چِلِ چو رِ مَوْنَةٍ هَمْدَلِ
اَلْبِرْزِ وَرْفِ کَلو رِ مَوْنَةٍ هَمْدَلِ
تَازَه وَرْفَمِ بُوْرَه کُو رِ مَوْنَةٍ هَمْدَلِ

Faqer xene-e qerur-e monne hamdel
Espidār-e čel-e ču re monne hamdel
Aiberz-e varf-e kelu re monne hamdel
Tāze varfem bure ku re monne hamdel

همانند غرورِ یک کومه فقیرانه‌ای همدل
و مثل شاخ و بالِ یک سپیدار بالنده و سر به آسمان کشیده
همچون کپه‌های برفِ پاک کوه البرز می‌درخشی
تازه اگر برف هم آب شود همچو دماوند سترگ و سربلندی

سَوایی کوهِ طلورِ مونهِ همدل

بهارِ بزهِ سیِ سورِ مونهِ همدل

خسهِ دهِ آبروِ مونهِ همدل

سداقتِ خاینهِ اِ مونهِ همدل

Savā'i kuh-e telu re monnē hamdel

Behār baze si-ye su re monnē hamdel

Xasse de-he āberu re monnē hamdel

Sedāqat-e xāinē o re monnē hamdel

همچو طلوع کوهساران در صبح روستا هستی همدل

مانند روشنای کوهپایه‌های بهاری را می‌مانی همدل

آبروی زلال دهکده‌های خسته‌ای و

براستی که همچون آبی! زلال و پاک و حیات‌بخش

نال ناله دل مَلَهَم نیلارنه همدل
اگه ننالیم ته غَم نیلارنه همدل
مه بیته پائیزِ دل حَشا نَوونه
آسری گلینه نَم نَم، نیلارنه همدل

Nāl nāle del-e malham nēlārne hamdel
Age nanālem te qam nēlārne hamdel
Me baite pa'iz-e del haṣā navune
Asri kalēne nam-nam nēlārne hamdel

تداوم ناله‌ها به دلم مرهمی نیست همدل
زخمه‌های غمت نمی گذارد لحظه‌ای آرام باشم
پائیزِ ابری دل را نمی‌شود حاشا کرد
نم نم باران اشک، این راز سر به مهر را فاش می کند همدل

بِهَارِ وَشَكْوِ تَرِه نِيَارْدِه همدل
تَاوَسِنِ كُو تَرِه نِيَارْدِه همدل
« كَنگِ لَو » ي اُ تَرِه نِيَارْدِه همدل
مِه زَارَزَارِ شُو تَرِه نِيَارْدِه همدل

Behār-e vešku tere niyārde hamdel
Tāvessen-e ku tere niyārde hamdel
Kangelo-ye o tere niyārde hamdel
Me zār-zār-e šo tere niyārde hamdel

شكوفه‌های بهاری نتوانست ترا به کنارم بیاورد همدل
صفای بیلاق تابستان هم نتوانست ترا برگرداند همدل
آب پاک و گواری کوه « کنگ‌لو » هم نتوانست ترا راهی انزوایم کند
ضجه‌های هر شبم نیز نتوانست ترا نزدم برگرداند همدل

آلبرزِ غرورِ سرِ اسینه همدل
نیاری دیاری رو نمینه همدل
آنه لو نشو نفاقلی چینه همدل
آخر مه دل گیرنه و اینه همدل

Alberz-e qerur-e sar eseinë hamdel
Nai'yāri deyāri ru nemeinë hamdel
Anne lo našo neqāfli ċeinë hamdel
Āxer me del-e girnë o einë hamdel

بر بلندای غرور البرز ایستاده‌ای همدل
پوشیده و پنهان همچو خورشید رخ می‌نمایانی
بر چکاد قله غرور جلوه گری نکن، مبادا به نسیمی سرما بخوری
دائم که عاقبت نزدم باز آمده و دست نواز شگرت دلم را می‌نوازد همدل

www.tabarestan.info

بمونس

بیرستان

www.tabarestan.info
تبرستان

نا نی بَمونِس و نا گلی بَمونِس
نا بشکِسِه دل مَنه پَلی بَمونِس
تَریک بَزِه اونه مار چی بَمونِس
نا گِل بَمونِس، نا پاپَلی بَمونِس

Nā nei bamoness o nā gali bamoness
Nā beškesse del mene pali bamoness
Terik baze unemā re ėi bamoness
Nā gel bomones nā pāpeli bamoness

نه نی مانده و نه گلویی برای نالیدن دردها
نه دل بشکسته‌ای تا در کنارم نماند
از بهار تگرگ زده چه بر جای ماند؟
نه گلی بر جا ماند و نه پروانه‌ای

صِب نِیْمُو، سِحْر نِیْمُو و شُو بَمُونِس
رُو جَار و شِنِک اَو نَوْرِ کُو بَمُونِس
تَلَا نَخُونِس و مَشْدِی خُو بَمُونِس
کِهَر بِي جُو و آيِش بِي اُبَمُونِس

Seb nimu sehar nimu o šo bamones
Rojā-rušenak unvar-e ku bamones
Talā naxoness-o mašdi xo bamones
Kehar bi-jo o ā'iš bi-o bamones

صبح نیامد، سحر نیامد و شب هنوز پابرجاست
ستاره صبح در آنسوی کوه زندانی است
خروس صبح بانگ بر نیاورده و مشدی خواب مانده است
و یابوی سرخ موی بی قصیل مانده و آیش بی آب

نا دل بمونس، نا دلخشی بمونس
نا دشت و پنه سر بکشی بمونس
بی حاصل دشتوون چی بمونس
دس پینه و لینگ تلی بمونس

Nā del bamones nā delxeši bamones

Nā dašt-o bene sarbakeši bamones

Bi hāsel-e daštevun-e či bamones

Dase pine o ling-e tali bamones

نه دلی بر ایم ماند و نه ذره ای خوشدلی
نه رویش دشت و دمن، بی نفس گرم بهاران
برای دشتبان خسته چه حاصلی بر جای ماند
به جز پینه دستان و خارهای مانده بر پا

نا گَر بَمونِس و نا کِپَا بَمونِس
 نا شیر بَمونِس و نا پِلا بَمونِس
 کِیلَه لاک و بِشکِسَه لیفا بَمونِس
 تِه بورْدَن بورْدَن، مه تَمنا بَمونِس

Nā kar bamones-o nā kepā bamones

Nā šir bamones-o nā pelā bamones

Kile-lāk o beškesse lifā bamones

Te burdan burdan me tamenā bamones

نه خوشه‌های دسته شده برنج بر جا مانده و نه کوهه کُپَا
 نه شیری برای دوشیدن مانده و نه غذایی برای آمیختن با آن
 لاوک خالی برنج بر جای مانده و لیفای شاخه شکسته خرمن
 و دور شدن لحظه به لحظه تو و صدای خواهش دل من

خِشکِ خِرْدِیمِ و تَشَنیِ خِمنِ بَمونِس
وَرگِ زیزو بی کَرْدِ گَسَنِ بَمونِس
دَسِ تَنیا دِلِ کَارِ بَکَتَنِ بَمونِس
مِه زار زاری و تِه نِیموئنِ بَمونِس

Xešk-e xerdim o tašni xeman bamones

Verg-e zizo bi kerde gesan bamones

Das tanyā del-e kār baketan bamones

Me zār zāri o te nimo'an bamones

از دیم، تبخال لب خشکیده بر جا ماند و از دشت گلوی تشنه
صدای زوزه گرگ در گوش می پیچد و گوسفندان بی چوپان مانده‌اند
عجب دردی گریبانگیر دل تنها و وامانده من شد!
عمرم به ناله‌های بی وقته می گذرد و نیامدن همیشه تو

بی ستاره شو دشت بی صدا بَمونِس

کیمه چاچ بِشِکِس لَلَّهْ وا بَمونِس

ناتش بَمونِس نا چیلکا بَمونِس

تیر بَنالِسِن مین و نیما بَمونِس

Bi setāre šo dašt bi sedā bamones

Kime čāj-e beškes lalevā bamones

Nā taš bamones nā čilekā bamones

Tëir banālesan-e men o nimā bamones

در شب بی ستاره دشت هیچ صدایی گوش را نمی نوازد
نی شکسته و لبالب از بغض بر سقف خانه خاموش مانده است
نه شعله ای در اجاق می رقصد و نه هیماه ای برای افروختن آتش
و با روح زخمی نیما در کنار اجاق خاموش، اندوه ترا می سرایم

کهنه دل پئی غم نوبه نو بمونس
دس بته گل کی رنگ بو بمونس
نا رو بمونس، نا آبرو بمونس
ته نیموئن و میر سراکو بمونس

Kehne del pe'i qam no-be-no bamones

Das baite gel-e kei rang-e-bu bamones

Nā ru bamones nā āberu bamones

Te nimu'an o mēr sarāku bamones

انتظار همیشه دلم ماند و درد نوبه نوی تو
آیا برای گل وانهاده طراوتی هم برجای می ماند؟
بدان که نه رویی برایم مانده و نه آبرویی
با نیامدنت من ماندم و سر کوفت همیشگی مردم

هم غم بَمونِس، هم آرزو بَمونِس
روز آمد و تَمیل شو بَمونِس
خَشکِ خِر دیمِ غَم، نَخارِ او بَمونِس
کوهِ وِرفِ هَلا کَلو کَلو بَمونِس

Ham qam bamones ham ārezu bamones
Ruz-e emmed o tammal-e šu bamones
Xešk-e xerdim-e qam naxār o bamones
Ku-he varf halā kelu-kelu bamones

در سایه روشن غم و آرزو چله گزیده ام
امید به صبح دیگری دارم، گرچه شب تبیل است و نمی گذرد
برای دیم لب تشنه هنوز امید آبی هست
چرا که برف کوهساران هنوز کپه کپه برجای مانده است.

WWW.tadarestan.info
بهار یمو
طبرستان

www.tabarestan.info

تبرستان

بهار بيمو گل چو صدا نيمونه

پيرار بورده چل چلا نيمونه

پاينز خالمه بي و لگ و تي تي

بهار دل نومه تا نيمونه

Behār bimu kalĉu sedā nimu'e

Pirār-e burde ĉel-ĉelā nimu'e

Pa'iz-e xā leme bi valg o titi

Behār-e del navemme tā nimu'e

بهار آمد اما کومه چوبی ام سرد و بی صداست

چلچله سفر کرده سالیان دور باز نیامد

نو نهال پانیزی ام، بی برگ و شکوفه

تا سفر کرده ام به آشیان باز نیامد دل به بهار نمی بندم

بهار بيمو پاپلی پر بزونه
کوکنار و ونوشه سر بزونه
کلسی کناره کککی بویه
مشدی آنه پسر پسر بزونه

Behār bimu pāpeli par bazu'e
Kukenār o vanuša sar bazu'e
Kalesi kenāre kakki bavei'ye
Mašdi anne pesar-pesar bazu'e

بهار آمد، پروانه‌ها به گستره دشت بال گشودند
کوکنار و بتفشه سر از خاک بیرون آوردند
کنار آتش اجاق همچو مرغ شب آرام ندارد
بس که مشدی پسر باز نیامده خود را به ناله می‌خواند

بهار بيمو، مشدی ر کار نوره
برارن دل قرار نوره
وشکو وشکو بيمه و نويه
یتيم وچه ر بهار نوره

Behār bimu mašdi re kār naverne
Berāren-e del-e qarār naverne
Vešku-vešku ba'ime vā naveine
Yatim-e vača re behār naverne

بهار آمد اما دست و دل به کار نمی دهد مشدی
برای دل بیقرار برادرانم آرامشی نمانده است
شکوفه، شکوفه می بینم که باز نشده می پژمرند
برای کود کان یتیم سرسبزی و طراوت بهار لطفی ندارد

بهار بيمونه گگگی خون و مه دل
نما شتير تا سوايي خون و مه دل
همه دم زنه شه ولگ و تى تى
اما بى ولگ و تى تى خون و مه دل

Behār bimu'e kakki xonn-o medel
Nemāštēr tā savā'i xonn-o medel
Hame dam zanene še valg o titi
Ammā bi valg o titi xonn-o medel

بهار آمد، کوکوی شب می نالد و دل من
از شامگاهان تا صبحدم وی نالد و دل من
هر کس از برگ و بار خویش دم می زند
اما بى بار و بر می نالد دل من

بهار بيمونه سورساد ها کرده
چش دوسه دل شاد ها کرده
منه ویرون، شخت آباد ها کرده
بی جمه وچيله ریاد ها کرده

Behār bimu'e sur-esād hākerdē
Āš-e davesse del-e šād hākerdē
Mene virun šexte ābād hākerdē
Bi jeme vačila re yād hākerdē

بهار آمد و سور شادمانی دادی
چشمانت را بر واقعیت بستنی و دل را به خوشی پیوند زدی
با ویرانی من است که به آبادی خویش رسیدی
کودکان پابرهنه پا و بی تن پوش را فراموش کردی

بهار بيمو چل چلامه تهوسه
پلنگ بيته شيكامه تهوسه
بني سر تا بني سر ناله كمه
گلي بوري تلامه تهوسه

Behār bimu čelčelā-me tevesse

Palang ba'ite šikā-me tevesse

Beni sar tā beni sar nāle kemme

Gali baveri talā-me tevesse

بهار آمد و همچو چلچله شکسته بال در تکاپوی توام
همچو آهوی گرفتار چنگال پلنگ، گرفتار توام
پگاهان تا پگاهان را به انتظار تو می‌نالم
همانند خروس بی‌هنگام حنجر بریده‌ام برای تو

بهار بيمونه سگ سو ندينه
قلافر خشک و رنگ بو ندينه
اوجی و الیما تر کو ندينه
چرچرو خشک نوراً ندينه

Behār bīmu'e sekke-su nadeine
Qalāfer xešk o rang-e-bu nadeine
Uji o alimā terku nadeine
Āerĉero xešk-e no re o nadeine

بهار آمد اما پژمرده و بی‌روشنایی است
میخک سفید کوهی رنگ و بوی گذشته را ندارد
پونه و پیازچه کوهی جوانه نمی‌زنند
و قطره آبی ناودان چوبی و ترک خورده را نوازش نمی‌کند

بهار بيمونه بنما رچيار
خسه کيجا و دوش چيلکار
بشکسته دل هر چي خونه ریکار
ریکا گلی نثیرنه لله وار

Behār bimu'e banmā račyā re
Xasse kijā o duš-e čilekā re
Beškesse del har či xonne rikā re
Rikā gali na'irne lalevā re

بهار آمد و از دور کوره راه را می نماید
و نیز دختر خسته هیمه بر دوش را؛
که شکسته دل هر چه جوان زیبای بالا بلند را می خواند
جوان به پاسخ، نی هفت بندش را به گلو نمی گیرد

بهار بيموئه دشت او ندائه
زمسن بزه سي ر سو ندائه
کپر کپر ر رنگ رو ندائه
ناخت دشتوون خو ندائه

Behār bimu'e dašt-e o nadā'e
Zemessen baze si re su nadā'e
Kepper kepper re rang-e-ru nadā'e
Nāxet-e daštevune xo nadā'e

بهار آمد اما دشت تشنه را سیراب نکرد
کوه زمستان زده را نیز به پرتو سبزش نیاراست
بوته بوته عریان را به رنگ و بویی آذین نکرده
به لالایی اش دشتبان نخفته را آرامش نبخشید

بهار بيمونه تنيانه ته وسته
قفس انگت کر کرانه ته وسته
دوسته پر «ماندلا» نه ته وسته
فلسطين بي پریشکانه ته وسته

Behār bimu'e tanya'e tevesse
Qafas anget ker-kerā'e tevesse
Davasse par māndellā-'e tevesse
Felestin bi parēškā'e tevesse

بهار آمد اما بی حضور تو تنهاست و سر به زیر بال
و مانند پرندۀ سبز اسیر در قفس را می ماند
پر پرواز «ماندلا» را به خاطر توست که بسته اند
بی حضور توست که فلسطین را مامن و کاشانه ای نیست

بهار بيموئه رنگِ رو نَمينه
تاريک پرشکا ر سو نَمينه
خرديم آرزو را و نَمينه
آنجه آنجه دل وشکو نَمينه

Behār bimu'e rang-e-ru nemeine

Tārik-e pereškā re su nemeine

Xerdim-e ārezu re u nemeine

Anje-anje del-e vešku nemeine

بهار آمد و عريانيم را رنگ و بو مي نماياند
روشنايي اش را به رخ کومه تاريک و محقر ما مي کشد
به آرزوي ستروم زلالی آب مي نماياند
دل شرحه شرحه ام را شکوفه مي نماياند

بهار بيمونه کورِ دارسنيه
هالا له شه تر کورِ دارسنيه
آزار شه چل چورِ دارسنيه
شاعر شه آرزورِ دارسنيه

Behār bimū'e ku re dārseniyye

Halāla še terku re dārseniyye

Azzār še čel-e-ču re dārseniyye

Šāe'r še ārezu re dārseniyye

بهار آمد و چراغ سبز کوهساران را بیفروخت
آلاله کوهی نیز با غنچه اش به فانوس شبنم می درخشد
سپیدار عربانی خود را به شاخ و برگی روشنایی می بخشید
و شاعر دردمند در سایه روشن امید چراغ آرزوهایش را روشن کرد

غریب شومج

هچي ته غم خومه چه کنه فرار آمشو
مه دل بتراکيه کهنه انتظار آمشو
چم بيته دل چاره! تير بالسن خاره!
دنيای غم و آته بشکسه د تار آمشو
ماه گم بوته و راه گم، تلا نخونه سيم
چتي ويته بتاچه خسه چاربيدار آمشو
ککي بود ککوته سر بسوت سوسونه
چنه ونگ واکنه ترنه گوک مار آمشو
هچي للهوا خونه ماه شونه و مه مونه
روجا سو مه کیلمه ر نکنه هدار آمشو
«چلره» درنه ريم زخمی پلنگ مريم
پاییز کوه پريم مه دل بوار آمشو
«سولاردنی» سوسو «کالچرو» هراز ا
غریب شومجسه نيشتنه قرار آمشو
کهنه گاهره مار غم! دنيای هدار غم!
مه خسه دل تا صب بور و بيار آمشو

QARIB-E ŠOMEJ

Hači te game xomme ċa kenne ferār amšo
 Me del-e batrākenie kehne entezār amšo
 Ćem baite del-e ċāre teir banālesan xāre
 Denyā-ye qam o atte beškesse detār amšo
 Māh gem baveiye o rāh gem talā naxonne siyem
 Ćeti veine batāje xasse ċārbidār amšo
 Kaki bude kuku'e sarbasut-e susu'e
 Ćanne vung-e-vā kenne tarne gukemār amšo
 Hači lalevā xonne māh šune o meh monne
 Rujā su me kilma re nakenne hedār amšo
 Ćelere dara-e rem zaxmi palang-e merem
 Pā'i-z-e kuh-e perem me del-e bavār amšo
 Sulārdeni-ye susu kālċeru harāz-e o
 Qarib-e šomejessa neištene qarār amšo
 Kehne gāhremārē qam denyā-ye hedārē qam
 Me xasse del-e tā seb baver o - biyār amšo

شب‌رو غریب

هر چه غمت را آواز می‌دهم چرا از من می‌گریزد امشب
دلَم را شرحه شرحه می‌کند انتظاری دیرپا امشب
چاره دل مه گرفته‌ام! نالیدن برای تو زیاست!
غمی به وسعت دنیا و دوتاری شکسته دارم امشب
ماه و راه را گم کرده‌ام و خروس ورپریده هم نمی‌خواند
چگونه چارودار به ره مانده راه مقصد نامعلوم را در پیش گیرد
آنچه می‌شنوم ناله کوکو است و آنچه می‌بینم چراغ چشم گرگ
و چقدر بانگ برمی‌آورد مادر گوساله نوپا امشب
هرچه صبح را به ناله نی‌آواز میدهم ماه می‌رود و مه می‌ماند
و ستاره صبح کومه تاریکم را دق الباب نمی‌کند امشب
در ژرفنای دره درخت پوش «چلر^۷ غرور زخمی‌اش را می‌نالد پلنگ
و تو ای بارش پاییزی دلَم را بیار امشب
روشنایی مرموز جنگل «سولاردنی^۸» و زمزمه رود «کالچرو^۹»
برای شب رو غریب قرار می‌نگذاشته‌اند
گهواره جنبان دل منی به وسعت دنیایی ای غم
و دل خسته‌ام را تا پگاه آرزو بجنبان امشب

چند توضیح

- با توجه به گوناگونی گویش (لهجه) در استان مازندران لازم به گفتن است که دفتر حاضر براساس گویش اصیل مردم کجور مازندران (لهجه کوهستانی) سروده شده است.

- به جهت حفظ معانی و بار فرهنگی و القاعات خاص کلمات در بعضی از مصرع‌ها از وزن خارج شده و در آوانگاری نیز همین روال حفظ شده است.

۱. فیروز کلا: فیروز کلا علیا زادگاه شاعر و روستایی است در شرق کجور.
۲. کنگ‌لو: منطقه‌ای کوهستانی است در کُجور که دارای آب و هوایی خوش است و محل اطراق تابستانی گله‌داران است.
۳. کپاچین: کوهی است روبروی خانهٔ نیما در یوش.
۴. وازنا: کوهی است در مازندران.
۵. ماخ‌اولا: نام تنگه و رودی است در یوش.
۶. ماندلا: نلسون ماندلا رهبر سیاه‌پوستان آفریقای جنوبی.
۷. چلرَدَرَه: دره‌ای است پردرخت در قسمت شمالی جنگل اطاق‌سرا فیروز کلا علیا.
۸. سولاردنی: جنگلی است در کجور مازندران که بومیان معتقدند شبگهان با روشنایی مرموز خود چوپانان و چاروداران رهگذران جنگل را راه می‌نمایاند و چون نزدیک شوند آن را نیابند و در نقطه دورتری پدیدار می‌شود
۹. کالچرو: واحه‌ای است در تنگه کجور.